

BÖLGE TOPLANTILARI

Türk Eczacıları Birliği'nin Örgütsel Toplantıları Çerçevesinde Düzenlenen Bölge Toplantıları Devam Ediyor.

V. Bölge Toplantısı 30 Mart 2001 tarihinde Manisa Eczacı Odası'nın evsahipliğinde Manisa Anemon Otel'de gerçekleştirildi. Toplantıya Manisa, İzmir, Denizli, Muğla Eczacı Odaları katıldı.

VI. Bölge Toplantısı, 15 Nisan 2001 tarihinde Kastamonu Eczacı Odası'nın ev sahipliğinde Ilgaz Mountain Otel'de gerçekleştirildi. Toplantıya Kastamonu, Ankara, Kocaeli, Zonguldak Eczacı Odaları katıldı.

VII. Bölge Toplantısı, 28 Nisan 2001 tarihinde Gaziantep Eczacı Odası'nın ev sahipliğinde Gaziantep Tuğcan Otel'de yapıldı. Toplantıya Gaziantep, Adana, Kahramanmaraş, İçel ve Hatay Eczacı Odaları katıldı. 7. Bölge Toplantısı bugüne dek yapılan toplantılar arasında en yoğun katılımlı toplantı oldu. Toplantıya 250 civarında meslektaşımız katıldı.

MANİSA

KASTAMONU

GAZİANTEP

MANİSA

KASTAMONU

GAZİANTEP

TEB Genel Başkanı Ecz. Mehmet Domaç'ın Bölge Toplantılarında Yaptığı Konuşmalardan Derleme

Bu toplantıların amacı; yaptıklarımızı, hayata geçirdiklerimizi sizlerle paylaşmak ve sizlerin düşünceleri, sorunları, çözüm önerilerini almaktır. Türk Eczacıları Birliği şimdikiye dek Bölgelerarası Toplantılar, Kongreler ve Başkanlar Danışma Kurulu Toplantıları'yla kendi çalışmalarını oda başkanları ve yöneticileriyle paylaşıyordu. Bölge Toplantıları ile bunları üyelerimizle de paylaşmak istedik. İletişim çağında iletişim eksikliği yaşayan bir toplum olmayı ortadan kaldırmak, tek yönlü ve yanlış bilgilerle donanmamak için bu toplantıları düzenliyoruz. Bu toplantılardan geleceğe yönelik tasarımları olan, o tasarımları paylaşan kişiler olarak çıkmayı umut ediyoruz.

Türk Eczacıları Birliği Türkiye'de demokrasinin ideal biçimiyle hayata geçirildiği sayılı kurumlardan biridir. Bu yapı örnek alınsaydı, Türkiye Cumhuriyeti elli yıl ileride olur, çağdaş, uygar ülkeler arasında yer alırdı.

Türk Eczacıları Birliği'nin katılımcı bir yönetim anlayışı vardır. Bugüne dek 6 tane Başkanlar Danışma Kurulu, 2 tane Bölgelerarası Toplantı ve 7 tane Bölge Toplantısı gerçekleştirildi. TEB hiç bir yaşamsal kararı kendi üyelerine, Odaları'na danışmadan hayata geçirmez. Şeffaf bir yönetim anlayışı vardır, kendisi ile ilgili mali tabloları tüm Bölgelerarası Toplantılarda üleriyle tartışır.

Türk Eczacıları Birliği Merkez Heyeti, Türk Eczacıları Birliği Yüksek Haysiyet Kurulu ve Denetleme Kurulu belli bir programa sahiptir. Bu programı da her yıl başında, yani seçildikten sonraki ilk Başkanlar Toplantısında, başkanlarına açarak "Ben bu program çerçevesinde işler yapacağım" der, projelerini tartışır. Bu program ve projeler tartışıldıktan sonra Türk Eczacıları Birliği kendi çalışma sistemini hayata geçirir.

Türk Eczacıları Birliği yöneticilerinin tümü, Oda yöneticileri de dahil olmak üzere, pür amatörüdür. Yani hiç biri verdiği hizmet karşılığında bir tek kuruş almaz, bunun da bilinmesi gerekir, çünkü bazı yanlış bilgiler var. Benim kendi adıma şöyle bir yaklaşımım var; bu görev amatör olmasa, ücretli olsaydı ben bu göreve talip olmazdım. Türkiye'de bu tür yerlerin amatör olması ve amatör-lüğün de sonuna kadar meslektaşlarına katkı sağlamak, ülkeye katkı sağlamak anlamında devam ettirilmesi gerekiyor diye düşünüyorum.

Dünya'da ve Ülkemizde İlacın Durumu:

Türkiye dünyada ilaç üretebilen 36 ülkeden bir tanesi. İlaç üretimimizi 1950'li yıllarda başlatmışız, 1950'li yıllarda devletin önemli teşvikleri var. Bu arada Türkiye'ye ciddi sayıda yabancı firma gelerek yatırım yapmış. O süreçte gelen firma sayısı 14. Türkiye'de ilaç üretimi 1950'li yılların sonunda, 1960'lı yılların başında ciddi ölçüde ülkenin ihtiyaçlarını karşılayacak duruma geldi. İlaç üretimi sadece ve sadece devlet eliyle üç üretim birimi tarafından yapılmış şimdikiye kadar. Ordu İlaç Fabrikası, SSK'nın ilaç fabrikası ve Bolvadin Afyon Alkaloid Fabrikası. Bu saydıklarımın dışında devlet hiçbir zaman ilaç üretimi içerisinde bulunmamış, sadece düzenleyici olmaya çalışmış, ilacı özel teşebbüsler üretmiştir.

1980'lere gelinceye kadar ilaçta çok büyük bir değişiklik yok, 1980'li yılların ortalarında İlaç Fiyat Kararnamesi değiştirildi ve ilaç fiyatları büyük ölçüde serbest bırakıldı. 1980'li yıllarda Türkiye'de ilaç üretimi yapan yabancı firmaların artmasına karşın, -ki bu yabancı sermayenin sayısı 9'dur- 1990'lı yılların başından itibaren 32 tane yabancı firma Türkiye'ye gelerek ilaçtaki dengeyi tersine çevirmiştir. Türkiye'de 80'li yılların başında yerli üretim pazarın %60'larını alırken, 1990'lı yılların başlarından itibaren yerli üretim %40'lara, yabancıların üretim ve ithalatı %60'lara çıkmıştır. Türkiye'deki sistem tersine dönmüştür. İşte bu, dünyaya entegrasyon sistemidir. Türkiye dünyaya entegre olurken, Dünya Ticaret Anlaşmasına imza atmış, Gümrük Birliği'ne girmiş, ayrıca ilaçta patenti kabul etmiştir. Dünyaya entegre olurken kendi ülkesindeki üretimi koruma ve destekleme anlamında bir yaklaşım içinde bulunmamıştır. Böylece ilacın üretilmesinde pazarı Amerika'ya, İsviçre'ye, çokuluslu şirketlere bırakmıştır. Çokuluslu firmalar, pazarda kendi istemlerini dikte ettirecek duruma gelmiştir. İşte eczacı uğraştığı ürün nedeniyle bu anlaşmalardan, Dünya Ticaret Anlaşması'ndan, Gümrük Birliği'nden, patentten direkt etkilenmiştir.

Türkiye İlaç Pazarının Durumu:

Türkiye ilaç pazarı; %30'u ithal, %70'i Türkiye'de üretilen bir pazar durumuna gelmiştir. Bu üretimin büyük bir kısmı, yabancılar tarafından ya-

pılmaktadır. 1983 yılında Türkiye'ye ithal edilen ilacın miktarı 5 milyon 400 bin dolardır. Bu, mevcut tüketimin %1.3'üdür. 1994-95 yılında bu rakam %18'lere, 2000 yılına geldiğimizde de %30'lara varmıştır. Türk Eczacıları Birliği ithal ilaç oranlarındaki tehlikeli artışa dikkat çekerek alınması gereken önlemlere ilişkin önerilerini 1998 yılında Sağlık Bakanlığı'na ilemiştir. Şu anda Türkiye'ye 650 milyon dolarlık ilaç ithal ediliyor. Bunları kategorize edersek; %30'u ithal edilmese de olan, %25'i Türkiye'de üretilebilecek olan geri kalanı da zorunlu olarak ithal edilmek durumunda olan ilaçlardır. İyi bir hesap yaparsak Türkiye 350 milyon dolar civarında bir para ile ülkesindeki vazgeçilmez ilaçları ve bugün sıkıntısı çekilen ilaçları çok rahatlıkla karşılayabilir. İşte devletin, siyasi otoritenin, sağlık otoritesinin buna yönelik önlemler alması gerekirken, sağlık otoritesi en son zamanların anlayışı ile denetle, müfettiş gönder, orayı dağıt sistemi ile hareket etmektedir. Sağlık Bakanlığı bu sorunu taraflarla, alandaki uzman kuruluşlarla çözme yöntemi yerine ithalatçı firmalara, depoculara, eczanelere müfettiş göndererek çözme çalışmaktadır. Bu çözme değil sindirme, mesleğini yapma isteğini ortadan kaldırma yaklaşımıdır.

İthalatçı, bir kasa ve bir masası olan kişidir. İthalatçı sağlık elemanı değildir. İthalatçı kar etmediği alanda çalışmaz ve ertesi gün dükkanını kapayıp çıkma hakkını rahatlıkla kendinde görebilir. Ama Türkiye'deki üretici, Türkiye'deki eczacı bu şansa sahip değildir. Türkiye'deki eczacı mesleğini yaparak yaşamak durumundadır.

Türkiye'de ilaç tüketimi özellikle kamu kurumu ve kamu sigorta kurumlarına kaymıştır. SSK, Bağ-Kur, Emekli Sandığı ve devletin konsolide bütçeden ödenek verdiği kurumların ilaç tüketimi SSK'yı bir kenara koyarsak, 1 katrilyon 700 trilyon civarındadır. Bağ-Kur 580 trilyon, Emekli Sandığı 500 trilyon civarındadır, diğerleri de devlet bütçesinden gitmektedir. İşte biz 21 bin eczacı bu alanda çaba harçıyoruz, öncelikle bunu bilirsiniz. Bizim şu anda elden satış denilen, satışlarımız, %10-12'ler civarına düşmüştür. Bu nedenle devletin verdiği sözde durmaması demek, bu çarkın dişlilerinden bir tanesinin kırılması demektir. Bir tek dişlisi kırılırsa bu çark dönmez, o zaman da halk sağlığı ve birebir insanların sağlığı tehlikeye girer. Devletin birinci görevi verdiği sözü tutmasıdır. İşte bizim Türk Eczacıları Birliği olarak bütün çabamız, devletin bizimle yaptığı anlaşmalara uymasının sağlanmasıdır.

Bu sıkıntıyı hep birlikte dillendirmeliyiz. Sadece sizin örgütleriniz değil sizler de dillendirmelisiniz. Çünkü Türkiye'de eczanelere ortalama 50 kişi girmektedir, 21 bin kişi 50 kişiye bunu anlattığı zaman bir günde müthiş bir iletişim ağı ortaya çıkar. "Biz devletten paramızı zamanında almalıyız ki size hizmeti sürdürebilelim." Bunu eczanenize gelen her vatandaşa anlatmalısınız.

Türkiye'de ilacın bu duruma gelmesinin nedeni, artık üretimin merkezileşme pozisyonuna gelmesidir. Bu da uluslararası ilişki ağıdır, dünyada üretim merkezileşmektedir. Örneğin; draje İspanya'da, ampul İtalya'da, kapsül İsviçre'de üretilmektedir. Bu merkezileşme nedeni ile de uluslararası firmalar çok daha karlı oldukları yerlere çekilerek oralardan ihracat yapmayı denemektedirler. Dikkat edin bazı ilaçların üretim yeri farklıdır, ihrac edildikleri yerler farklıdır, bunlar çok önemli yaklaşımlardır. Süreçte bunları daha çok çok yaşayacağız.

Yakında yerli üretilen ilaçta da karşımıza sorun çıkacaktır, bunu altını çizerek söylüyorum. Türkiye'de üretilen ilacın etken maddesinin %80'i ithalata dayanmaktadır. Bu kadar ithalata dayanan bir üretimde, kurların bu kadar fırlaması ve değişmesi, kabul kredisi ile birlikte iş yapan, daha önce etken maddesini getirip 3-4 ay sonra parasını ödeyen üreticilerle arada sorun ortaya çıkaracaktır. Bu sorun da çok uzun bir süre sonra değil bir ay içerisinde karşımıza gelecektir. Bunun çözüm yöntemi; tarafların karşılıklı oturup görüşmesidir.

Türkiye'de Eczacıların Durumu;

Türkiye'de 25-26 bin civarında eczacı var. Bunların 21 bini serbest eczacılık yapıyor. Biz Avrupa'da en çok eczanesi olan, en az ilaç tüketen ülkemiz. Türkiye'de kişi başına ilaç tüketimi 42 dolardır. Bize en yakın ülke olan Yunanistan'da kişi başına ilaç tüketimi 128 dolardır. Ülkemizde eczaneler eşitsiz dağılmaktadır. Üç büyük kentten eczane sayısı Türkiye'deki eczanelerin %60'ı kadardır. Dolayısıyla bu sistem böyle yürümez. Türkiye'de 620 tane eczacı sanayide, 945 eczacı SSK'da, 1100 eczacı Sağlık Bakanlığı'nda, 640 eczacı da üniversitelerde çalışıyor. Depolar yaygınken 320 kadar eczacı depolarda sorumlu müdürlük yapıyordu, şimdi 100-120 civarında. Böyle bir dağılımımız var.

Ülkemizde eczanelerin büyük kısmı borçludur, eczanelerin borcunun büyük bir kısmı da depolardır. Şimdi eczacıların bu borç sisteminden hızla

çıkması gerekir. Kurtulamadığımız takdirde sıkıntı ile karşı karşıya kalabiliriz, ama sizden şu propagandaya katılmamanızı istiyorum; bazı depolar Türkiye’de %25 eczanenin iflas edeceğini söylemektedirler. Bu, yanlış ve sizlerin üzerine gelmesini sağlayan bir propagandadır. Sizlerden ekstreminat almak için, ilaç verilebilecek eczacılar, ilaç verilemeyecek eczacılar şeklinde ayrıştırmak üzere yapılan propagandalardır bunlar. Bunlara kesinlikle kapılmayın.

SSK ve Kamu Kurumlarında

Çalışan Meslektaşlarımızın Durumu:

Kurumlarda çalışan meslektaşlarımızın durumunun Türkiye’deki memurların durumundan hiç farkı yoktur. Türkiye’deki memur gibi ancak günlük yaşantısını devam ettirebilecek bir ekonomik koşula sahiptirler. Bunun için artış talepleri, farklılaştırma talepleri tabii ki vardır. Ama bu gerçek anlamda Türkiye Devleti tarafından yerine getirilmemektedir. İşte Emek Platformu’nda bulunmamızın en önemli nedenlerinden bir tanesi de budur, bizim de emekçi olmamızdır. Gerçekte eczacılar emekçidirler, çünkü sizin sermayeniz emeğinizdir. Bu emek nitelikli bir emektir, eğitilmiş bir emektir, farklılaştırılmış bir emektir ve topluma iyi hizmet veren bir emektir. Kendinizi sermayedar gibi düşünürseniz yanılırsınız, çünkü bizim sermayemiz Ankara’da dolaşan bir taksi sahibinin sermayesinden daha azdır. Onun için sakın böyle bir yanılma düşmeyin.

Türkiye’nin durumu bizim durumumuzla bire bir örtüşüyor. Türkiye borçlu bir ülkedir, siyasi nedenlerle çok borçlanmıştır. Bu borçlarla yatırım da yapmamıştır, sadece para-kredi politikaları ile Türkiye’yi yürütmeye çalışmıştır. Türkiye 8 yıl içerisinde 67 milyar dolar gibi bir para almış, bu paraların hiç biri yatırıma dönmemiştir. Türkiye IMF politikaları ile idare edilmektedir bu doğrudur ama IMF’ye gidene Türkiye’dir. Borçlu ülkeler, batmış ülkeler IMF’ye giderler. Batmış ülkelere yapılan öneri de onu konsolide etmek, küçültmektir, onu sosyal fonksiyonlarından uzaklaştırmak, bütün kuruluşlarını özelleştirmektir. Çünkü batmış ülkelerin bir başka direnci, alternatifi yoktur.

Türkiye, Cumhuriyet tarihinin en borçlu durumuna düşmüştür. Yine Türkiye en az demokrasi ile yönetilen bir ülke pozisyonuna gelmiştir. Türkiye şu anda üç lider ve buna ilaveten Kemal Derviş tarafından yönetilir hale gelmiştir. Ve Türkiye Cumhuriyeti Parlamentosu da kendisine işaret edilen 15 yasayı değiştirmekle meşguldür, başka

gündemi de gözükmemektedir. Bu yasalar halkın birebir günlük ihtiyaçlarını karşılayacak yasalar değil, dünyaya entegrasyon yasalarıdır. Dünyaya entegrasyonla Türkiye Cumhuriyeti, çok daha fakir gelir dağılımı çok daha bozulmuş bir ülke olacaktır.

Kapitalist ekonomiler krizlerle yaşar, aksi halde belli kişi ve kurumlar zenginleşemez. Ülkemizde açlık sınırında 10 milyon insan var, örgütlü olmadıkları için seslerini duyuramayan bu insanlar çok sık hasta oldukları için, onlarla en fazla bizler karşılaşırız eczanelerimizde. Sosyal güvenceleri yoktur ve bir aspirin için sizlerle pazarlık ederler. Bu devletin ayıbıdır.

Bu yüzyılda hala insanına sağlık güvencesi sağlamayan bir devlet, gerçekten ayıplı bir devlettir. Bir yandan insanları açlık sınırında tutup, bir yandan da ülkenin kaynaklarını hortumlatan bir devlet, gerçekten ayıplı bir devlettir.

Bizim görevimiz bunları söylemektir. Türkiye’de demokrasinin gelişimi ancak bizim gibi kurumların katkılarıyla olanaklıdır. Siyasi otoriteye baskı unsuru olamazsak, siyasi otoriteyi vatandaştan ve halktan yana politikalar izlemeye davet etme konusunda yönlendiremezsek, korkarım biz de o alana doğru gitmek zorunda kalırız hep birlikte. Çünkü bizim sesimiz, vatandaşın sesi dinlenmiyorsa, zorunlu olarak hepimiz fakirleşiriz. Geldiğimiz durum bıçak sırtından da öte bir durumdur Türkiye için. Bu durumdan Türkiye ancak ve ancak dayanışma ile, güvenle çıkabilir. Ama bu siyasi iktidara güven kalmamıştır. Demokratik koşullar denenmelidir.

Türkiye, geçiş dönemi hükümetleri ile, milli mutabakat hükümetleri ile yürütülemez. Türkiye’de demokratik koşullar denenmelidir, demokrasiden vazgeçilmemelidir. Demokrasiden vazgeçildiğinde ilk sıkıntı çekenler bizler, bizim gibi kuruluşlar oluyor. Onun için Türkiye, demokrasiye sıkı sıkı sarılmalı, bugünkü siyasi iktidar da bunun gereğini yerine getirmelidir. Çok sıkıntı çekeceğimizi söyleyebilirim, ama bundan çıkacağız. Bundan çıkmanın yolunu da Türkiye’de hep birlikte bulacağız.

Siyaset farklılaşacak, siyaset bu sistem ile gitmeyecek. Yeni bir siyaset sistemi, yeni bir görüş ortaya çıkacak, farklı bir Türkiye’yi hep birlikte kuracağız. Ve buna herkesin, hepimizin birebir katkısı olacak.

meslek içi eğitim programı

miep

ANKARA ECZACI ODASI

24 Mart 2001

INSAN GENOMU VE BIYOTEKNOLOJİK İLAÇLAR

Prof.Dr.Mehmet Öztürk
Bilkent Üniversitesi
Moleküler Biyoloji ve
Genetik Bölüm Başkanı

Ankara Eczacı Odası

İÇEL ECZACI ODASI

31 Mart 2001

DEPRESYON

Doç. Dr. Ünsal Yetim

SIVAS ECZACI ODASI

14 Nisan 2001

ASTIM VE ASTIMDA UYGULANAN
İNHALASYON TEKNİK VE CİHAZLARI

Prof. Dr. Zehra Seyfikli
Ecz. Selahattin Katırcıoğlu

ADANA ECZACI ODASI

14 Nisan 2001

İLAÇ ETKİLEŞMELERİ

Prof.Dr. Fazilet Aksu
Çukurova Üniversitesi
Tıp Fakültesi
Farmakoloji A.B.D.
Öğretim Üyesi

Adana Eczacı Odası

KİMYASAL MADDELERLE OLAN ZEHİRLENMELER

Prof. Dr. Figen Doran
Çukurova Üniversitesi
Tıp Fakültesi Patoloji A.B.D.
Öğretim Üyesi

